

РЕШЕНИЕ

№ 20987

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **8581** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба „Вавилон А“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Т. Д. Т., със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1606, район „Красно село“, [улица], вход В срещу Националната агенция за приходите.

Претендира се присъждане на сумата от 225 160,97 лв., от които: главница от 166 129,32 лв. и лихва за забава в размер на 59 031,65 лв., изчислени, съответно от 10.03.2020 г. и от 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г.

Твърди се, че претендираното обезщетение включва 3600 лв. - представляващи заплатено възнаграждение за обжалване на Мълчаливия отказ по административен ред, ведно със законната лихва върху тази сума от 10.03.2020 г. до 28.08.2024 г. - датата на предявяването на исковата молба, в размер на 1806,57 лв. и 162 529,32 лв. - представляващи заплатено възнаграждение за успех за постигната цялостна отмяна на Мълчаливия отказ и възстановяване на дължимите се на „В. Л“ ДДС и лихва, по искане вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. на ТД на НАП за прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК, ведно със законната лихва върху тази сума от 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г. - датата на настоящата искова молба, в размер на 57 225,08 лв. както и законна лихва върху цялата сума, състояща се от посочените главници, считано от 28.08.2024 г., датата на исковата молба, до окончателното им заплащане.

Според ищеца „Вавилон - Л“ ЕООД, дружеството е претърпяло имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на приходни органи, служители на ТД на НАП, [населено място], изразяващо се в постановен Мълчалив отказ на ТД на НАП, [населено място] по смисъла на чл.

131 от ДОПК за издаване на Акт за прихващане или възстановяване по подадено искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. Мълчаливият отказ е потвърден с Решение № 478 от 27.03.2020 г., постановено от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място]. С окончателно Решение № 2586 от 24.02.2021 г., постановено по административно дело № 13334/2020 г., по описа на Върховния административен съд, Първо отделение, е оставено в сила Решение № 5443 от 14.10.2020 г., постановено по административно дело № 3817/2020 г., по описа на Административен съд, С. град, Трето отделение, 70 състав, с което Мълчаливият отказ е обявен за нищожен и преписката по Искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. е върната на ТД на НАП, [населено място] за произнасяне по него.

С издаден трети пореден АПВ № П-22221021058465-004-001/22.04.2021 г., поправен с Решение за поправка № П-22221021076842-134-001/28.04.2021 г., отново е отказано възстановяването на недължимо платени данъци и лихви върху тях, като не е зачетена задължителната сила на решението на ВАС. След подадена жалба до Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, [населено място] срещу АПВ от 22.04.2021 г., с Решение № 1093/16.07.2021 г. то е отменено. На основание задължителните указания на горестоящия орган е издаден АПВ № П-22221-21133160-004-001/04.08.2021 г., поправен с Решение за поправка на АПВ № П-22221021137479-134-001 от 05.08.2021 г., с който на ищеца са възстановени недължимо платените данъци и лихви върху тях. Твърди се, че в резултат на системните откази на приходните органи при ТД на НАП, [населено място] да зачетат задължителната сила на съдебното решение, ищецът е претърпял вреди в общ размер от 225 160,97 лв. които подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ.

След оставянето на производството по делото без движение, адвокат Т. е направил уточнение.

Посочено е, че:

1. имуществените вреди, които е понесло „Вавилон Л“ ЕООД, предмет на предявената искова молба по настоящото съдебно производство, са настъпили от конкретен, обявен за нищожен, административен акт, а именно: Мълчалив отказ на орган при ТД на НАП — [населено място], за издаване на Акт за прихващане или възстановяване по подадено от дружеството, искане по чл. 129, ал. 1 от ДОПК с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г.

2. имуществените вреди, претендирани с исковата молба, са претърпени от „Вавилон Л“ ЕООД, вследствие на незаконосъобразен административен акт - Мълчалив отказ на ТД на НАП - [населено място], по смисъла на чл. 131 ДОПК, за издаване на Акт за прихващане или възстановяване. Мълчаливият отказ е потвърден при обжалването му по административен ред от директора на ОДОП, поради което е обжалван и по съдебен ред, като с окончателно решение № 2586 от 24.02.2021 г., постановено по административно дело № 13334/2020 г. по описа на Върховния административен съд, е оставено в сила Решение № 5443 от 14.10.2020 г., постановено по административно дело № 3817/2020 г., по описа на Административен съд, С. град, Трето отделение, 70 състав, с което Мълчаливият отказ е обявен за нищожен и преписката по Искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. е върната на ТД на НАП, [населено място] за произнасяне по него съобразно дадените указания със съдебните решения.

Органът при ТД на НАП не е изпълнил задължението си по чл. 129, ал. 5 от ДОПК като конкретно не е възстановил изцяло посочените във влезлия в сила съдебен акт недължимо платени данъци и лихви върху тях в нормативно установения 30 дневен срок от подаване на Искането, който е изтекъл на 09.01.2020 г.

Ответникът е представил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва като частично недопустима, а алтернативно се сочи, че тя е неоснователна.

На основание чл. 111, б. в) от ЗЗД се прави възражение за изтекла тригодишна давност за

претендираните лихви. От датата на влизането в сила на решението на ВАС по административно дело № 13334/2020 г., 24.02.2021 г. до датата на подаване на исковата молба на 28.08.2024 г. са изтекли повече от три години, поради което искането за присъждане на лихви се явява погасено по давност.

Посочва се, че „Вавилон Л“ ЕООД е ползвало право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 7214/30.08.2021 г., издадена от Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, защото и двете дружества са били регистрирани по ЗДДС към момента на осъществяване на сделката. Данъчния кредит в размер на 27 088,22 лв. е бил ефективно възстановен на ищеца с надлежно издадено АПВ, поради което същият би се обогатил неоснователно, ако тази сума му се присъди повторно. В отговора се излагат теоретични аргументи във връзка с приложението на чл. 1 от ЗОДОВ и се цитира практика на ВКС и ВАС.

Твърди се, че уговореното допълнително възнаграждение за успех в размер на 7% от възстановената сума не се явява пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния мълчалив отказ, защото всички правни последици са били вече са били уговорени между страните. Според ответника, уговореното допълнително възнаграждение за успех би било основание за неоснователно обогатяване на ищеца. Същото не е обосновано и справедливо и облагодетелства една от страните в процеса, както и че не съответства на фактическата и правна сложност на правния спор.

Посочва се, че претендираните суми, представляващи претърпени от ищеца имуществени вреди са били платени като възнаграждение на Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ от друго юридическо лице – „Вавилон България“ ЕАД.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат И., която поддържа исковата молба. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски. Не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт Б., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Представени са допълнителни писмени бележки в подкрепа на изтъкнатите вече доводи.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че „Вавилон Л“ ЕООД е подало искане вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. на ТД на НАП, [населено място] издаване на акт за прихващане или възстановяване (АПВ) по реда на чл. 129 от ДОПК, на надвнесени суми.

Компетентният административен орган при ТД на НАП, [населено място] не се е произнесъл в законоустановения срок, т.е. налице е постановен Мълчалив отказ на ТД на НАП, [населено място] по смисъла на чл. 131 от ДОПК за издаване на Акт за прихващане или възстановяване по подаденото искане реда на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК. Мълчаливият отказ е потвърден с Решение № 478 от 27.03.2020 г., постановено от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място]. С окончателно Решение № 2586 от 24.02.2021 г., постановено по административно дело № 13334/2020 г., по описа на Върховния

административен съд, Първо отделение, е оставено в сила Решение № 5443 от 14.10.2020 г., постановено по административно дело № 3817/2020 г., по описа на Административен съд, С. град, Трето отделение, 70 състав, с което Мълчаливият отказ е обявен за нищожен и преписката по Искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. е върната на ТД на НАП, [населено място] за произнасяне по него.

С издаден трети пореден АПВ № П-22221021058465-004-001/22.04.2021 г., поправен с Решение за поправка № П-22221021076842-134-001/28.04.2021 г., отново е отказано възстановяването на недължимо платени данъци и лихви върху тях, като административните органи са пренебрегнали задължителните указания, дадени в решенията на АССГ и ВАС.

След подадена жалба до Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, с Решение № 1093/16.07.2021 г. АПВ е отменен и са дадени задължителните указания. Издаден е АПВ № П-22221-21133160-004-001/04.08.2021 г., поправен с Решение за поправка на АПВ № П-22221021137479-134-001 от 05.08.2021 г., с който са възстановени недължимо платените данъци и лихви върху тях в размер на 693 374 лв. (ДДС, като главница) за периода 09.07.2004 г. до 09.07.2004 г. и лихва, върху тази сума за периода 1 189 231,37 лв. за периода 10.07.2004 г. до 04.08.2021 г.

„Вавилон Л“ ЕООД е сключило Договор за представителство и правна защита от 14.10.2019 г. с Адвокатско дружество „Т. Т. и съдружници“ (л. 74), изменен с Анекс № 1 от 09.11.2020 г. (л. 77). Адвокатско дружество „Т. Т. и съдружници“ е издало следните фактури с получател „Вавилон Л“ ЕООД:

1. № 6108/25.10.2019 г. с ДО 3000 лв. и ДДС 600 лв., с основание „услуги по чл.1.2.1 от Договор от 14.10.2019 г.“. Сумата е заплатена от „Вавилон България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], което едноличен собственик на капитала на ищеца, на АД „Т. Т. и съдружници“ на две вноски – на 25.10.2019 г. в размер на 3000 лв. и на 29.10.2019 г. в размер на 600 лв. (л.230-231), съгласно споразумение от 03.02.2020 г., сключено между „Вавилон Л“ ЕООД и „Вавилон България“ ЕАД, за заплащане на разноски във връзка със съдебни дела (л. 221).

2. № 6302/05.03.2020 г. с ДО 3000 лв. и ДДС 600 лв., с основание „Възнаграждение за обжалване на Мълчалив отказ на НАП по договор от 14.10.2019 г.“. /л. 85/. Сумата е заплатена от „Вавилон България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], едноличен собственик на капитала на ищеца на 10.03.2020 г. на АД „Т. Т. и съдружници“ (л. 232), съгласно споразумение от 03.02.2020г. сключено между „Вавилон Л“ ЕООД и „Вавилон България“ ЕАД, за заплащане на разноски във връзка със съдебни дела (л. 221).

3. № 7214/30.08.2021 г. с ДО 135 441,10 лв. и ДДС 27 088,22 лв., с основание „Възнаграждение за успех по Договор за представителство и правна защита от 14.10.2019 г.“. Сумата е платена на АД „Т. Т. и съдружници“ на 31.08.2021г. (л. 233), чрез открита специална сметка по чл. 39 от Закона за адвокатурата на името на адвокат С. М..

По делото беше изслушано заключение на съдебно-икономическа експертиза (СИЕ). В заключението са описани коректно наличните първични счетоводни документи, представени в хода на ревизията. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира, като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице посочва, че от счетоводството на ищеца „Вавилон Л“ ЕООД са представени дневници на сметки 602“Разходи за външни услуги“, 401“Доставчици“ и 498“Други дебитори“ – Адвокатска сметка в лева адв.С. М., видно от които за отразяване на получените фактури са съставени счетоводни кореспонденции за отчитане на разход за юридически услуги и задължение

към АД „Т., Т. и съдружници“: Дебит с/ка 602“Разходи за външни услуги“, Дебит с/ка 4531 „Начислен ДДС от покупки“ и Кредит с/ка 401“Доставчици“ АД „Т., Т. и съдружници“.

Вещото лице потвърждава посочените по-горе констатации, във връзка извършените плащания по фактури № 6302/05.03.2020 г. и № 7214/30.08.2021 г., издадени от Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ и съответно осчетоводяването им.

От представените дневници, от „Вавилон България“ ЕАД, едноличен собственик на капитала на ищеца „Вавилон Л“ ЕООД, на сметка 401 “Доставчици“, 609/14“ Разходи, несвързани с дейността“, сметка 498 „Други дебитори“ и сметка 503“ Разплащателна сметка в лева–Р.“, се установява, че във връзка с фактура № 6302/05.03.2020 г. е отразено вземане на „Вавилон България“ ЕАД, в размер на 3 600 лв.

След проверка на счетоводството на адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ вещото лице е установило, че са съставени счетоводни кореспонденции за отчитане на приходи от клиент „Вавилон Л“ ЕООД по фактури № 6108/25.10.2019 г., № 6302/05.03.2020 г. и № 7214/30.08.2021 г.

Основанието за счетоводното отразяване на посочените фактури са Договор за представителство и правна защита от 14.10.2019 г. и данъчни фактури.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице направи уточнение, че задължението по Фактура № 7214 е платено от адвокатската сметка на адвокат С. М., който е упълномощен да заплаща и получава суми по тази сметка от името на „Вавилон Л“ ЕООД. Не е изследван въпроса, дали и кога адвокат М. е получил тези средства, както и дали са му били преведени от ищеца. Сумата по тази фактура е осчетоводена при Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, като вземане от „Вавилон Л“ ЕООД, а при „Вавилон Л“ ЕООД е вземане от адвокат М..

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази

по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

1. **По отношение на вредите, за които се твърди, че са причинени вследствие на мълчалив отказ за издаване на АПВ, във връзка с фактура № 6302/05.03.2020 г.**

Първата предпоставка в случая е доказана.

Както беше посочено по-горе „Вавилон Л“ ЕООД е подало искане вх. № 53-06-

12017/09.12.2019 г. на ТД на НАП, [населено място] за прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК, на надвнесени суми.

Компетентният административен орган при ТД на НАП, [населено място] не се е произнесъл в законоустановения срок, т.е. налице е постановен Мълчалив отказ на ТД на НАП, [населено място] по смисъла на чл. 131 от ДОПК за издаване на Акт за прихващане или възстановяване по подаденото искане реда на по чл. 129, ал. 1 от ДОПК.

Доказана е, без да е спорна и втората предпоставка.

Мълчаливият отказ, потвърден с Решение № 478 от 27.03.2020 г., постановено от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място] е обявен за нищожен с окончателно Решение № 2586 от 24.02.2021 г., постановено по административно дело № 13334/2020 г., по описа на Върховния административен съд, Първо отделение, е оставено в сила Решение № 5443 от 14.10.2020 г., постановено по административно дело № 3817/2020 г., по описа на Административен съд, С. град, Трето отделение, 70 състав. Преписката по искане с вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. е върната на ТД на НАП, [населено място] за произнасяне по него.

По отношение на третата предпоставка съдът намира за установено следното.

На основание чл. 1.2. от сключения между „Вавилон Л“ ЕООД и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, адвокатското дружество е изготвило жалба по реда на чл. 152 от ДОПК до Директора на Дирекция „ОДОП“, при ЦУ на НАП, [населено място]. За тази услуга Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ е определило възнаграждение в размер на 3600 лв. Сумата е заплатена от „Вавилон България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], едноличен собственик на капитала на ищеца на 10.03.2020 г. по сметка [банкова сметка] на АД „Т., Т. и съдружници“ (л. 232), съгласно споразумение от 03.02.2020 г. сключено между „Вавилон Л“ ЕООД и „Вавилон България“ ЕАД, за заплащане на разноски във връзка със съдебни дела (л. 221).

Видно от цитираното по-горе заключение на допуснатата СИЕ, сумата от 3600 лв. е осчетоводена в счетоводството на „Вавилон България“ ЕАД, като вземане от ищеца „Вавилон Л“ ЕООД в размер на 3 600 лв. Във връзка със същата № 6302/05.03.2020г. е отразено задължение на „Вавилон България“ ЕАД към АД „Т., Т. и съдружници“ в размер на 3600 лв.

Вещото лице не е установило плащане от страна на „Вавилон Л“ ЕООД към „Вавилон България“ ЕАД, за сума в размер на задължението на ищеца, което той е имал към Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“.

Т.е. не са установени доказателства, че патримониумът на „Вавилон Л“ ЕООД е намалял със сумата от 3600 лв.

Тази сума е платена от „Вавилон България“ ЕАД. Независимо, че това дружество е едноличен собственик на капитал на ищеца „Вавилон Л“ ЕООД, в случая се касае за две самостоятелни юридически лица, способни да носят самостоятелно права и да поемат задължения.

След като е установено, че ищецът не е заплатил на Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ сумата от 3600 лв. и че не е възстановил на „Вавилон България“ ЕАД тази сума, на основание на сключеното между тях споразумение (л. 221), той няма правно основание да претендира репариранието ѝ по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ.

Лицето, което е активно легитимирано да иска възстановяването на платените по фактура № 6302/05.03.2020 г. парични средства е единствено и само „Вавилон България“ ЕАД, което реално е заплатило посочената сума.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че искът в тази му част следва да бъде отхвърлен.

2. По отношение на вредите, за които се твърди, че са причинени вследствие на мълчалив отказ за издаване на АПВ, във връзка с фактура № 7214/30.08.2021 г.

Не е спорно, че в този случай е установено наличието на първата и втората предпоставки за ангажирането на отговорността на държавата по реда на чл. 203 от АПК. Мълчаливият отказ е отменен с цитираното по-горе съдебно решение. С АПВ № П-22221021058465-004-001/22.04.2021 г., поправен с Решение за поправка № П-22221021076842-134-001/28.04.2021 г., отново е отказано възстановяването на недължимо платени данъци и лихви върху тях, като не е зачетена задължителната сила на решението на ВАС.

След подадена жалба до Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП срещу АПВ, с Решение № 1093/16.07.2021 г. и въз основа на задължителните указания в него, на ищеца, с АПВ № П-22221-21133160-004-001/04.08.2021 г., поправен с Решение за поправка на АПВ № П-22221021137479-134-001 от 05.08.2021 г. са възстановени недължимо платените данъци и лихви върху тях в размер на 693 374 лв. (ДДС, като главница) за периода 09.07.2004 г. до 09.07.2004 г. и лихва, върху тази сума в размер на 1 189 231,37 лв., за периода за периода 10.07.2004 г. до 04.08.2021 г.

Не е спорно, че между Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ и „Вавилон Л“ ЕООД е сключен договор за представителство и правна защита от 14.10.2019 г. В чл. 4.2. от договора, страните са договорили, че на адвокатското дружество се дължи възнаграждение за успех в размер на 7 % от възстановената на клиента сума – главница и лихви.

След издаването на посоченото по-горе АПВ, с което на „Вавилон Л“ ЕООД са възстановени посочените суми като главница и лихви, Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ е издало фактура № 7214/30.08.2021 г. с ДО 135 441,10 лв. и ДДС 27 088,22 лв., с основание „Възнаграждение за успех по Договор за представителство и правна защита от 14.10.2019 г.“. Сумата е платена на адвокатското дружество чрез специално откритата сметка по чл. 39 от Закона за адвокатурата на адвокат С. М..

Съгласно чл. 39, ал. 1 и ал. 3 от ЗА, паричните средства, които клиентът предоставя за разходване от адвоката или от адвоката от Европейския съюз, могат да се внесат в банка по клиентска сметка. Сумите по клиентската сметка не са част от имуществото на адвоката и на адвоката от Европейския съюз или на адвокатското дружество и не подлежат на запориране. По клиентската сметка могат да се превеждат суми за: 1. заплащане за разноски, държавни такси и данъци на клиента; 2. заплащане на хонорари на лица, различни от адвоката или адвоката от Европейския съюз; 3. извършване на сделки и действия от името и за сметка на клиента съобразно сключения договор между клиента и адвоката или адвоката от Европейския съюз и 4. други цели, предвидени в договора между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента.

В разглеждания казус не е спорно, че адвокат С. М. е разкрил банкова сметка на основание чл. 39 от ЗА, за което е сключен договор за откриване и обслужване на банкова сметка по чл. 39 от ЗА от 05.11.2018 г. между него и Р. България ЕАД (л. 223-226).

Видно от информацията, предоставена от ОББ АД (л. 213), като правоприемник на Р. България ЕАД, банкова сметка № [банкова сметка] е била с титуляр С. М. – адвокат, като сметката е закрыта на 11.07.2024 г.

С нотариално заверено пълномощно от 20.04.2021 г. (л. 228) управителят на „Вавилон Л“ ЕООД е упълномощил адвокат С. М., да извършва и получава от името на дружеството дължими плащания, включително, но не само подлежащи на възстановяване данъци, такси и др. по адвокатска сметка IBAN [банкова сметка]. Т.е. в случая, може да се приеме, че независимо от обстоятелството, че сумата по фактура № 7214/30.08.2021 г. не е платена от сметка, собственост на „Вавилон Л“ ЕООД, паричните средства, платени от адвокатската сметка на адвокат М. са били собственост на ищеца. Този факт се установява от изложените обстоятелства, естеството на сметката по чл. 39 от ЗА и упълномощаването на адвокат М. от името на „Вавилон Л“ ЕООД да извършва плащания от негово име, както и от липсата на данни, поемане на лични ангажменти от страна на адвокат М. за погасяване на задължения на „Вавилон Л“ ЕООД.

От заключението на СИЕ се установява, че в счетоводството на „Вавилон Л“ ЕООД са отразени задължения към АД „Т., Т. и съдружници“ в общ размер на 166 129,32 лв. представляващи данъчната основа и начисления ДДС по фактури № 6302/05.03.2020 г. и № 7214/30.08.2021 г.

Изложеното налага извода, че в случая са налице всички предпоставки, даващи възможност да се приеме, че платената по фактура № 7214/30.08.2021 г. от „Вавилон Л“ ЕООД, чрез адвокатската сметка на адвокат С. М. на Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, представлява пряка вреда, предизвикана от издадени от органите по приходите административни актове – мълчалив отказ по направено искане вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. на ТД на НАП, [населено място] за издаване на акт за прихващане или възстановяване и АПВ № П-22221021058465-004-001/22.04.2021 г., поправен с Решение за поправка № П-22221021076842-134-001/28.04.2021 г., с който е отказано възстановяването на недължимо платени данъци и лихви върху тях, независимо от съдебното решение, с което мълчаливият отказ е обявен за нищожен.

Установява се и причинно-следствена връзка между причинената вреда и издадените незаконосъобразни административни актове, от които тя е настъпила, т.е. налице е и четвъртата предпоставка за ангажирането на отговорността на държавата по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая, страните са уговорили възнаграждението за успех в размер на 7 % от възстановената на клиента сума – главница и лихви. Тази част на адвокатското възнаграждение е алеаторна и зависи изцяло от резултата по обжалването, като в договорът не е упоменато, че се дължи при отмяна на конкретен административен акт (АПВ или РР), в конкретно в производството пред по-горестоящ орган или пред съд. В резултат на правните действия на Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, на ищеца са възстановени са суми, представляващи недължимо платените данъци и лихви върху тях в размер на 693 374 лв. (ДДС, като главница) за периода 09.07.2004 г. до 09.07.2004 г. и лихва, върху тази сума в размер на 1 189 231,37 лв. за периода за периода 10.07.2004 г. до 04.08.2021 г.

От друга страна съдът намира, че уговореният размер, следва да е обоснован и справедлив, което означава, че е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да

облагодетелства която и да е от страните в производството. Чл. 36, ал. 2 от ЗА сочи, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, както и че не може да е по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. размер за съответния вид работа. Предвид изложеното по-горе, в тази връзка следва да се съобрази и решение от 28.07.2016 г. по дело С-57 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се съобразят предмета на спора, неговата цена, труда и разноските, които трябва да понесе загубилата страна, следва да бъдат пропорционални. По силата на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес при интерес от 1 000 000 лв. до 10 000 000 лв., минималното възнаграждение е в размер на 39 650 лв. плюс 1,5 % за горницата над 1 000 000 лв., за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, т.е. в случая, минималното възнаграждение следва да бъде 52 889 лв.

Съгласно изложените в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ВАС, I и II колегии, делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

В разглеждания казус, целеният резултат – възстановяването на „Вавилон Л“ ЕООД на сумата от недължимо платени данъци и дължимите лихви е постигнат, чрез обжалване по административен ред. Сумите са възстановени след отмяната на АПВ № П-22221021058465-004-001/22.04.2021 г., поправен с Решение за поправка № П-22221021076842-134-001/28.04.2021 г. с Решение № 1093/16.07.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ и въз основа на задължителните указания, дадени от горестоящия орган. Не е налице съдебно производство, наложило извършване на множество действия и явяването на процесуални представители.

Във връзка с изложеното, възнаграждение за успех, което е повече от три пъти по-високо от минимално предвиденото не би могло да се приеме, като обосновано и справедливо.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая възнаграждение в размер на минималния, според материалния интерес, съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), се явява обоснован и справедлив и същият следва да бъде определен в размер на 52 889 лв.

За пълнота следва да се отбележи, че от във връзка с обстоятелството, че както „Вавилон Л“ ЕООД, така и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ са регистрирани по

ЗДДС лица, поради което с АПВ № П-2221021199820-004-001/10.12.2021 г. на „Вавилон Л“ ЕООД е възстановена сумата от 27 088,22 лв., което е платения от ДДС по фактура № 7214/30.08.2021 г., т.е. ищецът вече е бил обезвъзмезден частично за направения от него разход, предвид на дадената от закона възможност за приспадане и възстановяване на платени като ДДС суми по облагаеми сделки.

3.

Ищецът претендира мораторна лихва ведно върху сумата 3600 лв. за периода от 10.03.2020 г. до 28.08.2024 г. - датата на предявяването на исковата молба, в размер на 1806,57 лв., както и законна лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Предвид констатираната от съда неоснователност на претенцията за присъждане на главница следва да се отхвърлят и акцесорните претенции за присъждане на лихви върху сумата от 3600 лв.

По отношение на претендираната лихва върху платената като възнаграждение за успех сума в размер на 57 225,08 лв., за периода от 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г. - датата на предявяването на исковата, както и законна лихва върху главницата, , считано от 28.08.2024 г., датата на исковата молба, до окончателното им заплащане, съдът намира следното.

Ответникът е направил възражение за това, претенцията за присъждане на лихви и погасена на основание чл. 111, б. в) от Закона за задълженията и договорите.

Съгласно тази разпоредба, с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания.

Според така очертания от ищеца период 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г., тригодишният погасителен давностен срок е изтекъл на 31.08.2024 г., т.е. претенцията за присъждане на лихви е основателна. В случая се претендират лихви, не от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е обявен за нищожен мълчаливия отказ – 24.02.2024 г., а от датата, на която на Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ са заплатени сумите по фактура № 7214/30.08.2021 г.

Съдът намира, че не са необходими специални знания за изчисляването на лихвата върху сумата от 52 889 лв. С помощта на приложението calculator.bg, съдът установи, че законната лихва за върху тази сума за периода 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г. е в размер на 18 621,42 лв.

Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски. Ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските по производството, внесената държавна такса и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска и съгласно представения от ищеца списък.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Платеното адвокатско възнаграждение в размер на 12 600 лв. е под определения в чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), минимум.

Ответникът също е поискал присъждане на разноски своевременно. Същият има право на такива, съразмерно с отхвърлената част от иска, като размерът следва да бъде

определен, съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Вавилон Л“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] сума в размер на **52 889** (петдесет и две хиляди и осемстотин осемдесет и девет) лева, като обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатено възнаграждение за успех за постигната цялостна отмяна на Мълчаливия отказ и възстановяване на дължимите се на „В. Л“ ДДС и лихва, по искане вх. № 53-06-12017/09.12.2019 г. на ТД на НАП за прихващане или възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК, ведно със мораторна лихва в размер на **18 621,42** (осемнадесет хиляди шестстотин двадесет и един и 42 ст.) лв., от 31.08.2021 г. до 28.08.2024 г. - датата на предявяване на искова молба, както и законна лихва върху главницата, считано от датата предявяване на иска до окончателното изплащане на присъдената сума.

ОТХВЪРЛЯ исковете на „Вавилон Л“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Националната Агенция за Приходите във всички останали части.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Вавилон Л“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сума в размер на **3 931** (три хиляди и деветстотин и тридесет и един) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска в размер на 3906 лв. и държавна такса в размер на 25 лв.

ОСЪЖДА „Вавилон Л“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната Агенция за Приходите на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, сума в размер на **200** (двеста) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.